

Berga, 22, 23 i 24 de juliol

Ajuntament
de Berga

JUNTA
CONSERVADORA
D'ELS ELOIS

Els Elois

2022

SANTA
ROSA
VIVES

PÒRTIC

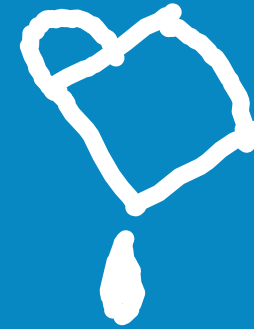
Fa dos anys que vivim en suspensió. Dos anys difícils en els quals hem hagut d'aprendre a viure separats, sense gaudir la vida de manera col·lectiva. Dos anys en què la cultura popular i les festes han continuat marcant el nostre calendari, però on hem hagut d'aprendre a viure-les de manera molt diferent de com les havíem viscut i xalat tradicionalment.

Enguany, però, recuperem un altre cop la vida en comú, les festes populars, la tradició que compartim i que fem créixer. I és que això és la cultura popular, l'acció conjunta de les persones que fan evolucionar la tradició, adaptant-la i fent-la créixer, fent-la perdurar. Sempre diem i afirmem que les festes populars són vives, que s'adapten i muten cap on evoluciona la societat. En aquests dos darrers anys de parada obligada això ha sigut més evident que mai, ja que hem hagut de reformular les tradicions per poder-les gaudir des d'altres prismes.

Aquest any també és l'any en què hem volgut potenciar la participació de persones i entitats, ampliant el grup de persones que pensen, aporten i organitzen la festa. Aquests dos anys de buidor ens han servit per repensar cap a on volem evolucionar i quin paper volem que tingui la festa en el nostre futur. Els Elois formen part de la nostra tradició, ens proposen un diàleg directe amb els nostres avantpassats, però també formen part del nostre calendari festiu i són un element clau que ens parla de qui som. Cal, doncs, continuar potenciant la part participativa de la festa.

Us desitgem que gaudiu d'Els Elois, que us sentiu protagonistes d'aquesta festa. Dos anys després, tornem a trobar-nos a les places i carrers, xalant de la vida en comú, fent propostes i sent partícips de la cultura popular i de les tradicions.

Equip de Govern de l'Ajuntament de Berga

Elements característics d'Els Elois Una mirada als animals de bast

Joan Zamora Casals, *antropòleg*

Com en tota festa popular, quan ens referim a la festa d'Els Elois, l'imaginari ens evoca tot un seguit d'elements que traduïm com a característics de la celebració. L'aigua, sense anar més lluny, és el paradigma d'un afegitó relativament recent (de mitjan segle passat) que s'ha acabat convertint en un component indispensable de la festa, la qual cosa demostra que la cultura popular no és immutable. De fet, és aquesta flexibilitat del que podríem identificar com a patrimoni etnològic, en aquest cas representat amb la forma d'una festa popular, allò que en gran part li ha permès sobreviure fins als nostres dies. Tanmateix, altres exemples són precisament el cas contrari; és a dir, elements originaris de la celebració que, si bé molts cops amb certes dificultats, s'han aconseguit mantenir al llarg dels anys, com podem veure clarament si ens fixem en la presència dels animals de bast.

● Parlem d'animals de bast, o d'animals de càrrega, per referir-nos a aquelles bèsties domesticades pels humans amb l'objectiu de transportar persones o mercaderies, així com de realitzar diverses activitats productives. En el nostre context, les bèsties més usades per a aquesta finalitat, especialment per a l'ofici de traginer, han sigut històricament els bòvids i els èquids, sent aquests darrers els que trobem actualment a la festa d'Els Elois. Cal aclarir, però, que la diversitat de bèsties de càrrega és molt més gran en funció del context cultural i ecològic, com podem veure per exemple amb la utilització de camèlids en climes àrids, la utilització de gossos pels inuits o l'absència d'èquids a l'Amèrica precolombina.

La domesticació d'animals, juntament amb la resta de grans transformacions que van comportar el pas al neolític, va suposar un dels canvis més rellevants de la història. El sedentarisme, l'augment demogràfic i el desenvolupament tecnològic i productiu van fomentar la divisió social del treball i van estandarditzar les desigualtats socials. Els animals que més van propiciar aquest canvi van ser les bèsties de bast (ases, cavalls, mules i bous), fet que també va comportar un increment del seu prestigi en el si de la societat, ja que servien per a la guerra, per al transport i per a una gran quantitat de feines agrícoles i eren, en definitiva, imprescindibles per a la supervivència. Una importància que no només feia efecte a l'imaginari col·lectiu de les primeres societats neolítiques, sinó també en aspectes més apreciats com tot allò que és sagrat i religiós.

*Cavalls, ases i mules
han sigut peces fonamentals
de les tasques agrícoles durant segles
(Festa del Segar i el Batre d'Avià).
Autoria: Marta Pont i Roca (2013)*

● Centrant-nos, doncs, en el cas dels èquids, el cavall és l'animal més representatiu de peu rodó que ha viscut entre nosaltres des del neolític. L'impacte de les primeres domesticacions del cavall devia ser profund, probablement a un nivell similar al de la invenció de la màquina de vapor i, tot i això, encara sabem molt poc sobre on, quan i com es va originar aquest procés. El principal problema per respondre a aquestes preguntes rau en la confusió entre la intensificació de la presència del cavall a les restes arqueològiques com a sinònim de domesticació. Durant molts anys, la zooarqueologia va assumir que la presència de més restes materials de cavall implicava que havia sigut domesticat pels humans cap al 7000 aC. La realitat, però, és que la relació entre humans i cavalls no s'ha limitat a la domesticació, sinó que hi ha hagut altres tipus de contactes a gran escala amb animals salvatges i ferals, sobretot a partir de la caça selectiva, la qual cosa també explicaria les restes de grans quantitats de cavalls. A més, hi ha altres dificultats afegides, com la mateixa definició de domesticació, ja que no existeix un consens absolut sobre si implica cert grau de control humà en les accions de l'animal, si s'ha de tenir en compte la idea de propietat (factors molt difícilment identificables per l'arqueologia) o bé si directament es pot detectar gràcies a algun tret fisiològic, com l'esquelet o les dents. Per tot això, una segona datació, més conservadora, situaria el procés entre el 3500 i 3000 aC al nord de l'actual Kazakhstan (Levine, 1999).

*Durant anys, les curses d'animals
havien sigut un acte central d'Els Elois.
Arxiu Comarcal del Berguedà /
Fons Josep Deseuras i Vilanova (1959)*

● Sigui com sigui, l'increment de la mobilitat que es va aconseguir gràcies al cavall va permetre als grups humans desplaçar-se més lluny, a més velocitat i transportar més càrrega de la que s'havia pogut portar fins aleshores, fet que va propiciar certs canvis evidents en aquestes societats: l'exploració de nous i més diversos territoris, l'ampliació del grup familiar que hom podia mantenir, l'increment de la xarxa de contactes (que és la base per teixir aliances i l'embrió dels intercanvis de mercaderies) i l'expansió territorial cap a terres inhabitades o també habitades (sinònim de guerra), amb l'evident avantatge militar que comportava la utilització del cavall. Un indicatiu molt bo d'aquest impacte socioeconòmic, cultural i també polític ens el proporciona l'antropologia que es va fer sobre els indígenes americans posteriors a l'arribada dels imperis europeus, els quals entre la gran quantitat de canvis que van provocar, també s'hi pot comptar la introducció del cavall.¹

Les civilitzacions de l'antiguitat van continuar fent dels animals de càrrega una peça clau de la seva cultura, tant des del punt de vista pràctic com simbòlic i religiós. Sabem, per exemple, que, a l'antic Egipte, la utilització de l'ase era ideal per les condicions àrides (de fet, probablement la domesticació d'aquest animal es va iniciar a la mateixa zona del nord d'Àfrica) i era un dels pilars del sistema de redistribució i comerç dels egipcis. Cal tenir en compte que no es tractava únicament del transport de mercaderies amb finalitats comercials, sinó també del transport de tributs dels pobles als centres administratius que feien que Egipte se sostingués com una unitat política mitjançant el transport amb barques fluvials i ases. De fet, no és casualitat que en diversos dels nuclis urbans més importants de l'Alt Egipte del 3500 aC hagin aparegut restes arqueològiques amb nombrosos ases. Més enllà d'això, però, el rerefons simbòlic també hi va ser destacable, com ho demostren nombroses imatges pictòriques: els ases eren enterrats amb faraons o tenien importància en la mitologia (Del Campo, 2012).

¹ És especialment destacable la monografia que va fer l'antropòleg John E. Ewers sobre els canvis de gran profunditat que va suposar la introducció del cavall a la cultura Blackfoot o Niitsitapii (Ewers, 1955).

*La mobilitat de les poblacions humanes
aconseguida gràcies a la domesticació de cavalls i ases
va suposar una de les primeres grans transformacions de la història.
Arxiu Comarcal del Berguedà / Fons Josep Deseuras i Vilanova (1969)*

● També al món grecoromà la reputació dels èquids usats com a animals de càrrega els va situar per sobre d'altres animals de granja, especialment durant l'època en què l'agricultura es consolidava, entre els segles VI i II aC al món romà, amb la construcció de petites finques que esdevenien un pilar central de l'estructura sociopolítica de Roma. Els animals de bast es van convertir en bèsties imprescindibles per al món rural: per la seva duresa, la seva capacitat de patiment, la tolerància al maltractament humà i, especialment, per la versatilitat. Els ases i els bous estaven especialitzats en les feines agrícoles, el cavall servi per als desplaçaments i per a la guerra, i la mula, per al transport de grans càrregues i llargues distàncies. Paral·lelament, tant entre els grecs com entre els romans, els sacrificis d'animals eren un element quotidià de l'activitat religiosa, si bé era més habitual el sacrifici de bòvids, propicis per a les divinitats de l'Olimp, i no tant els d'animals de granja, que tenien menys valor. Tanmateix, cada animal era consagrat a una divinitat i cada festa anual requeria un sacrifici. D'aquesta manera durant l'*Equus October*, dedicat a Mart, déu romà de la guerra, se celebrava el final del cicle agrícola i militar amb la realització de curses de cavall que finalitzaven amb un sacrifici (Del Campo, 2012).

Finalment, per a molts pobles ibers, celtas, germànics i nòrdics de l'antiguitat, la importància del cavall també va ser enorme, ja que va ser usat com a animal de bast i també per a la guerra, considerat així com a característic del guerrer. Conseqüentment, per la seva utilitat, era caçat i consumit molt esporàdicament. A més, la seva possessió atorgava un prestigi, especialment a causa de l'important cost de manteniment, fet que el convertia en un símbol de riquesa per als més privilegiats. D'aquest símbol de riquesa també en derivava l'aparició del cavall en moltes cerimònies religioses, com demostren restes de cavall enterrats juntament amb humans en molts santuaris i sepultures. En aquestes sepultures destaca que els cavalls eren sacrificats en aquests rituals, probablement vinculats a l'univers guerrer, com a cerimònies d'iniciació, cultes heroics i celebracions de victòries; també eren homenatges i ofrenes als difunts, evidentment només destinats als personatges de major importància pel destacat valor material i pràctic de l'animal. Tenint en compte això, però, el fet que es realitzessin sacrificis massius de ponis i cavalls (molts cops a centenars), amb la pèrdua d'actiu econòmic que això suposa, és un reflex clar de l'alt valor simbòlic d'aquests animals (Gabaldón, 2005).

*El valor pràctic dels èquids també s'ha traduït en prestigi i valor simbòlic.
Arxiu Comarcal del Berguedà / Fons Josep Deseuras i Vilanova (1957)*

● El cas català

Del cas català podem dir que, durant tota l'edat mitjana, predominava l'escassetat de cavalls, ja que hi havia pocs llocs de cria, fet que els convertia en animals de luxe. Cap al segle XII, els cavalls continuaven gaudint de cert prestigi, però aquesta escassetat va deixar parcialment d'existir, cosa que va permetre que els carros dels senyors, anteriorment tirats per bous, fossin substituïts per aquests animals. En aquest procés també hi va tenir molt a veure l'ús d'eines que multiplicaven

el rendiment del bestiar i en mitigaven el desgast i el patiment, com les ferradures, les colleres rígides i els nous arreus que aconseguien ser més eficients. Paral·lelament, l'ase era l'autèntic emblema de la pagesia, usat per a tota mena de feines agropecuàries i de transport, així com la mula, més comuna entre les classes benestants, que habitualment la feien servir per al transport de càrregues de caràcter militar, com per exemple armes o botins de guerra (Serra, 2008).

Auca del segle XVIII.

● Un altre aspecte molt rellevant era el de les comunicacions, ja que es tractava del principal condicionant per la tasca que realitzaven les bèsties de càrrega. Durant bona part de la història del nostre país, els camins de bast, que només permetien la utilització de rucs i mules sense carro, van ser els més habituals, especialment a les zones muntanyoses. La millora d'aquesta xarxa de camins, mitjançant la construcció de ponts i de camins carreters, va permetre fer el salt qualitatiu: poder fer servir carruatges que permetessin incrementar enormement la càrrega transportada (Serra, 2008).

La mecanització del camp, juntament amb l'aparició massiva de vehicles de motor i l'èxode rural van convertir l'animal de bast en un animal obsolet, que es va utilitzar només per l'explotació patrimonial, folklòrica i turística. Cal recordar que, des d'un punt de vista econòmic, en el seu moment, la bèstia de càrrega va ser un animal domesticat amb l'únic objectiu de ser explotat pels humans. En les condicions de la societat agrària, doncs, aquest animal era una forma de capital. Així, és ben normal que a ulls de la mirada occidental urbana, l'animal de bast s'associï a una vida camperola ja superada que s'acostuma a interpretar des d'un punt de vista nostàlgic o bé des d'una inferioritat evolutiva.

Auca del segle XIX.

● Tanmateix, si bé l'ús productiu de l'animal de bast s'ha vist reduït pràcticament al no-res, és innegable la seva presència en l'ús simbòlic, tal com si aquest no hagués desaparegut al mateix ritme que desapareixien els animals dels pobles i les ciutats. De fet, contràriament a això, el nostre imaginari col·lectiu, així com evidentment el nostre llenguatge quotidià, manté nombroses referències a aquests animals, com podem comprovar si fem l'exercici de recordar refranys i frases fetes protagonitzades per aquests animals: *ja pots xiular si l'ase no vol beure, el burro va davant, caure del ruc, tossut com una mula*, etc.

Això ens pot portar també a adonar-nos que, si l'èquid domesticat ha sigut d'enorme importància per a la història d'Occident, no és només per l'ús que se li ha donat en l'àmbit estrictament productiu, sinó també per tot el conjunt de rols simbòlics que li han sigut atribuïts, si bé clarament des de l'ambivalència del context històric i cultural; és a dir, de la diversitat de significats (molts cops contradictoris entre ells) que s'han atribuït a aquests animals.

*L'ús d'animals de càrrega s'ha vist reduït
pràcticament només a l'àmbit patrimonial i festiu.
(Corrida de Puig-Reig).
Autoria: Marta Pont i Roca (2013)*

● Simbolisme animal: el cas de l'ase

La polisèmia és clarament apreciable en el cas de l'ase. Històricament s'ha relacionat amb les qualitats de ser treballador i resistent, si bé en altres contextos també ha sigut mandrós. Des de l'àmbit del simbolisme religiós, tant ha estat mesquí i viciós com humil i dòcil, com trobem en moltes citacions bíbliques (Del Campo, 2012). És a dir, que ha sigut tractat de forma contradictòria.

Aquest dinamisme en els usos simbòlics no és res més que una demostració que aquestes representacions metafòriques disten molt de ser immutables i que només poden ser enteses en els contextos socioeconòmics, culturals i polítics de cada societat, així com de cada generació d'aquestes societats, que seran les encarregades de repensar-ne els significats.

En general, doncs, la diversitat de trets fisiològics, conductuals i de relació amb els humans és el que fa que l'ase (així com qualsevol altre animal) pugui ser usat simbòlicament de maneres diferents. Es tracta, en definitiva, d'una selecció intencionada que focalitza la mirada en certs aspectes de l'animal en detriment d'altres, fent que un mateix animal acabi sent un símbol totalment diferent. La idea més rellevant de tot això és que no existeixen elements que objectivament signifiquin alguna cosa, sinó que hi ha tants símbols d'animals com cultures els (re) pensen. Així, per exemple, òbviament per al gremi de traginers, l'ase ha de ser necessàriament símbol de laboriositat i utilitat pràctica, si bé això no implica que hagi de ser vist universalment així. El significat que un grup humà ha donat a un animal no ens parla únicament d'aquesta bèstia, de la relació entre l'humà i l'animal i de quin ha sigut el paper de l'animal a la societat, sinó que també ens permet comprendre una mica més la mentalitat de l'època pel que fa a l'animal. Finalment, és qüestió de temps que l'animal prengui forma a través de construccions literàries, pictòriques o mitològiques.

Representació del congrés dels ases, govern paròdic en el qual els ases es convertien en els animals més savis de tots durant la Nit de Nadal, com a il·lustració popular burlesca de l'ús simbòlic d'aquesta bèstia (Amades, 1950, I: 103).

● L'ase ha estat associat a pecats capitals alhora que s'ha reivindicat com a animal seleccionat per Crist, per la seva docilitat i humilitat. Ha estat cavalcats per bruixes i ha servit com a representació del mateix Anticrist, però també ha servit de muntura per a l'entrada de Jesús a Jerusalem. Ha sigut, en definitiva, el símbol de la follia, de la depravació, de l'heretgia i del dimoni; però també del sacrifici, de la humilitat i del pacifisme (Del Campo, 2012). Una visió que, en certa manera, es podria resumir en la dicotomia universal entre el bé i el mal, una concepció d'oposicions binàries del món que, per a alguns estructuralistes com Lévi-Strauss, és la classificació que dona sentit a la nostra forma d'entendre la realitat.

L'estreta identificació que pot arribar a existir entre humà i animal pot estranyar a moltes persones, però al final només es tradueix en el vincle que existeix entre els humans i els animals. Quan aquests animals són la base de la subsistència d'una societat, és prou fàcil d'entendre que puguin acabar esdevenint-hi quelcom més. Un exemple clàssic de l'antropologia és el vincle de l'ètnia nuer amb les vaques, utilitzades per a mil i una funcions instrumentals del dia a dia, que ha fet que en alguns casos la distinció entre animal i persona pugui arribar a semblar difuminada (Evans-Pritchard, 1956). D'aquesta manera, el lligam entre els usos profans i les activitats rituals esdevé indestruïble.

*Arxiu Comarcal del Berguedà /
Fons Josep Deseuras i Vilanova (1965)*

● Com hem comentat, a Berga aquests usos funcionals dels animals de bast ha deixat d'existir, però el cert és que tenim en Els Elois la conservació d'una pràctica ritual concretada en la benedicció d'animals. Si bé probablement per a la majoria ja no existeix cap valor simbòlic en el fet de beneir cavalls, ases i mules, el pes d'aquests animals continua sent central. A Berga, a més, la festa d'Els Elois s'ha pogut adaptar amb la introducció de nous elements i actes, com el llançament

d'aigua des dels balcons o la boda típica de l'Alt Berguedà. Afegint, mantenint i reinterpretant, Els Elois han arribat als nostres dies. Serveixi, doncs, aquest programa com a homenatge a aquests protagonistes de quatre potes, així com a aquella gent que dediquen i han dedicat la seva feina a aquests animals.

Visca sant Eloi!

PROGRAMA D'ACTES D'ELS ELOIS 2022

Divendres, 22 de juliol

Els Elois infantils

17.00 h. **ACTIVITATS INFANTILS**

A LA PLAÇA DE VILADOMAT

- Taller de xapes de cavalls
- Taller de maquillatge de cares d'animals

18.15 h. **HORSES IN TOWN**

A LA PLAÇA DE VILADOMAT

Arribada d'un cavall de fusta de mida real

18.30 h. Espectacle familiar **ANIMALIA, INC** de Sàndal Produccions

A LA PLAÇA DE VILADOMAT

Un equip de biòlegs plantarà el seu campament naturalista, per explicar el comportament dels animals a través del teatre amb titelles de mida real

12.00 h. **ANUNCIAMENT DE LA FESTA**

El tabaler, acompanyat per la formació musical Entrompats Street Band, farà la tradicional **passada** per anunciar l'inici de la festa d'Els Elois. Inici davant LA RESIDÈNCIA DE SANT BERNABÉ i finalització a la PLAÇA DE LES FONTS

19.00 h. **PASSADA**

(1) El tabaler, el banderer, les administradores i els administradors, acompanyats per la Cobla Ciutat de Berga, iniciaran la **passada** a L'HOSTAL DEL BOU (PASSASSERRES)

19.30 h. **AUDICIÓ DE SARDANES** a càrrec de la Cobla Pirineu

PLAÇA DE VILADOMAT
Col·labora: Colla Sardanista Cim d'Estela

20.30 h. Escenificació teatral '**EL RAPTE DE LA NÚVIA**'

Una comitiva dels amics del nuvi es presentarà a casa de la núvia i els seus pares (c. DE LA CIUTAT, 23). Davant la negativa de baixar al carrer, la comitiva entrarà a la casa per segrestar la núvia i se l'emportarà a CA L'ANDREU BORRAS (c. DE MARCEL·LÍ BUXADÉ), on els amics del nuvi vetllaran simbòlicament la núvia durant tota la nit. L'endemà al matí, la núvia es dirigirà a L'ESGLÉSIA DE SANT FRANCESC
Col·labora: Agrupació Teatral La Farsa

21.30 h. **SOPAR POPULAR** amb entrepà de pinxo i beguda

PLAÇA DE LA PIETAT
Venda de tiquets durant l'acte
En cas de pluja, el sopar es mantindrà al mateix lloc, però es farà amb carpes
Col·labora: Agrupació de Veïns i Comissió de festes del carrer de la Pietat

23.00 h. **FESTA JOVE D'ELS ELOIS** amb música en directe

a càrrec de **COI ELS MONTGRONS**, versions de cançons tradicionals catalanes
En cas de pluja, la festa se suspendrà

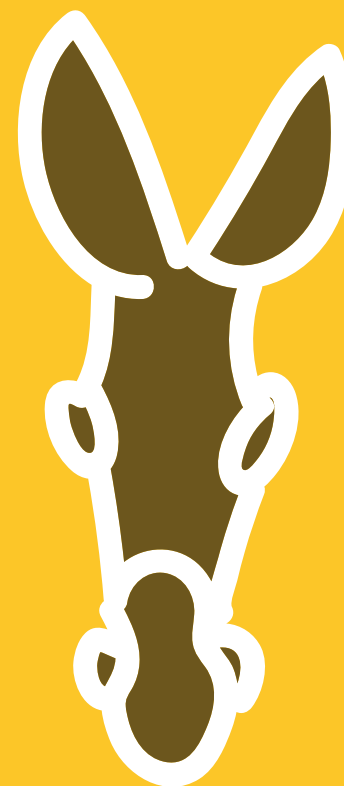

Respectem els animals que participen en la festa, no els sobrecarreguem ni els llancem aigua directament a la cara

SORTIDA

(1)
PASSADA
19 h. dissabte

- Hostal del Bou
- Pg. dels Abeuradors
- C. del Bruc
- C. del Comte Oliba
- C. de Pío Baroja
- Pl. de la Font del Ros
- C. d'Aurora Bertrana
- Ctra. de Sant Fruitós
- C. del Roser
- Pl. de la Creu
- Pl. de Sant Joan
- C. de la Ciutat
- C. dels Àngels
- C. de Marcel·lí Buxadé
- C. Borredà
- Pl. de Santa Magdalena
- C. de Marcel·lí Buxadé
- C. Harmonia
- C. de Mn. Espel
- Pg. de la Indústria
- Rda. Moreta
- Pl. de la Ribera
- Pl. de Sant Ramon
- C. de Mn. Huch
- C. de Mn. Cinto Verdaguer
- Pl. de les Fonts

07.00 h. **Entrega dels rucs**, per ordre d'arribada, a l'espai antic SES Serra de Noet (C. DEL PROGRAMARI LLIURE). Caldrà acreditar-se presentant el DNI. Les persones menors d'edat hauran d'anar acompanyades d'una persona adulta i hauran de presentar l'autorització del pare, mare i/o tutor/a legal. S'assignarà un ruc per persona, i caldrà retornar-lo al lloc de l'entrega

09.00 h. **PASSADA** Inici a la Font del Ros (2)

09.40 h. **ESMORZAR DE COCA, XOCOLATA I BARREJA**
PLAÇA DE SANTA MAGDALENA

10.00 h. **BENEDICCIÓ DELS ANIMALS**
PLAÇA DE SANT PERE

11.30 h. **MISSA** cantada per la Coral Queraltina en honor a Sant Eloi, amb l'assistència del gremi, autoritats, banderer, administradores i administradors
ESGLÉSIA DE SANT FRANCESC

11.30 h. **BODA TÍPICA DE L'ALT BERGUEDÀ**
El padrí acompanyarà el nuvi des de l'antiga casa Bartrina (PL. DE LA CREU) A L'ESGLÉSIA DE SANT FRANCESC. A continuació, anirà a buscar la núvia a CA L'ANDREU BORRAS (C. DE MARCEL·LÍ BUXADÉ) i es dirigiran al temple amb l'acompanyament dels Entrompats Street Band
Col·labora: Agrupació Teatral La Farsa

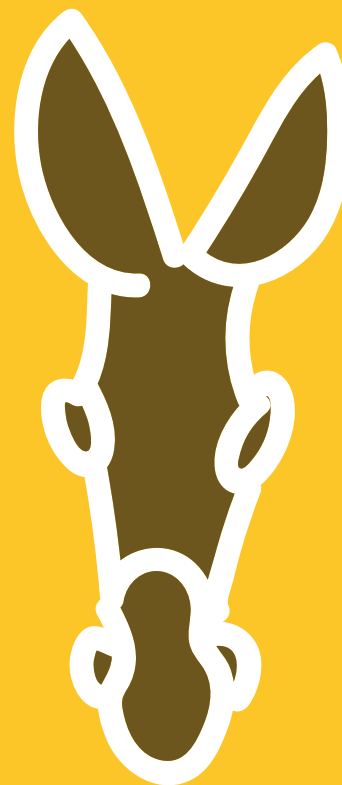
Durant la missa, es repartiran els tradicionals panellets
En acabar, la comitiva es dirigirà a LA PLAÇA DE SANT JOAN, PEL VALL DE CODÓS (ACTUAL RONDA DE QUERALT), on es dansarà el **BALLET DE DÉU (O DE L'ADEU)**
Col·labora: Agrupació Teatral La Farsa

13.00 h. **ACTE DE LLIURAMENT DE LES FERRADURES**
SALA DE SESSIONS DE L'AJUNTAMENT DE BERGA

19.00 h. **BALL POPULAR** amb Dolfi
PLAÇA DE VILADOMAT
En cas de pluja, el ball se celebrarà a l'Hotel d'Entitats (C. DE MESTRE DE PEDRET)

Respectem els animals que participen en la festa, no els sobrecarreguem ni els llancem aigua directament a la cara

SORTIDA

(2)

PASSADA
09.00 h. Diumenge

- Pl. de la Font del Ros
- C. de Pío Baroja
- C. del Comte Oliba
- C. del Roser
- C. de la Ciutat
- C. dels Àngels
- C. de Marcel·lí Buxadé
- C. de Borredà
- C. de la Pietat
- Pl. de Santa Magdalena
- C. de Marcel·lí Buxadé
- Pl. de Sant Pere
- C. dels Àngels
- C. de la Ciutat
- C. Puig-Reig
- C. de Mn. Huch
- C. de Mn. Cinto Verdaguer
- Pl. de les Fonts

La festa d'Els Elois es podrà seguir en directe per la Televisió del Berguedà. El diumenge 24 de juliol, a partir de les 11.30 h, s'emetrà un programa especial en directe des de la plaça de Sant Joan, on es podran veure les imatges de la passada de dissabte, les remullades de diumenge, la boda típica i, al migdia, el Ballet de Déu. El programa estarà conduït pels periodistes Balma Badal i Eric Calderer.
#elselois22

Administradors i administradores 2022

Ferran Sabata Amado
Judith Balaguer Madrid
Estanislao Triviño Tort
Margarita Font Solé
Josep Cunill Canals
Carme Cuartielles Arévalo
Joaquim Muñoz Martorell
Raquel González Pijoan

Tabaler

Liam Cuberas Gallego

Banderer

Ivan Sánchez Rodríguez

La Junta Conservadora d'Els Elois
ha decidit atorgar la ferradura del gremi a:

Argent / Banderer 2019

Ramon Ollé Trasserra

Bronze / Administradors i administradores 2019

Tània Espel Cea
Jordi Cuartielles Guiu
Núria Güell Compañó
Pau Sabé Martínez
M. Cinta Farguell Baró
Joan Cortina Guitó
Queralt Guiu Venturós
Marc Altarriba Perarnau

Bronze

Família Costa Santiago
Guillem Royo Magrané
Èric Manubens López
Martí Villegas Pons
Mariona Codina Corrons
Xavier Perera Ferrer

*En l'acte de lliurament de ferradures
s'entregarà un reconeixement
a títol pòstum a*
M. Dolors Santandreu Soler

Bibliografia

- Del Campo, A. (2012). *Tratado del burro y otras bestias. Una historia del simbolismo animal en Occidente*. Sevilla: Aconcagua Libros.
- Evans-Pritchard, E.E. (1956). *Nuer religion*. Oxford: Clarendon Press.
- Ewers, J.C. (1955). *The Horse in Blackfoot Culture*. Washington DC: Bureau of American Ethnology Bulletin 159, Smithsonian Institution.
- Gabaldón, M. (2005). Ponis, santuarios y guerreros: la dimensión ritual del caballo en el mundo galo. *Gladius*, XXV, 265-282.
- Levine, M. (1999). Botai and the Origins of Horse Domestication. *Journal of Anthropological Archaeology*, 18(1), 29-78.
- Serra, R. (2008). Fires, mercats i festes de bestiar de peu rodó. Una mirada històrica i antropològica. *L'Erol*, 97, 17-21.

Altres actes

- Dimecres, **20** de juliol 18.00 h a 21.00 h **XTREM RACE TOUR 2022 A BERGA**
a la pl. de la Font del Ros
Organitza: Berga Comercial
- Divendres, **22** de juliol 20.30 h **REPERTORI DE MÚSICA ANTIGA**
a càrrec de l'Associació vocal del Berguedà
Da Capo. Mateu Fletxa, el jove.
L'abat músic del monestir de la Portella
Direcció de Rosa Maria Rodríguez
ESGLÉSIA DE SANT BARTOMEU DE LA VALLDAN
Taquilla inversa
En acabar, vi dolç i una llamineria
- Dimecres, **27** de juliol 18.00 h a 21.00 h **XTREM RACE TOUR 2022 A BERGA**
al Vall
Fi de la festa amb PD Malé i tapes
Organitza: Berga Comercial

Recomanacions i advertències per al tracte respectuós envers els animals durant la festa d'Els Elois

- 1** Un cop recollit el ruc a la zona habilitada, en sereu responsables fins a retornar-lo al mateix lloc de recollida. Espai antic SES Serra de Noet (c. del Programari Lliure)
- 2** S'adverteix no sobrecarregar els rucs, només podran pujar-hi, per cada ruc:
 - Majors de 12 anys, màxim una persona sobre l'animal.
 - Entre 6 i 12 anys, màxim dues persones sobre l'animal, sempre acompanyades, a peu, d'una persona adulta.
 - Menors de 6 anys, màxim dues persones sobre l'animal, una de les quals serà una persona adulta.
- 3** No tireu aigua directament a la cara dels animals i, si és necessari, demaneu a qui llança aigua que es moderi. Així mateix, si observeu qualsevol conducta inadequada, advertiu la persona.
- 4** No utilitzeu la força ni cap mena d'utilitatge per manejar i guiar els rucs en cap cas. Cal tenir en compte la seva reacció en el moment de més estrès, en els punts de la passada en què es tira més aigua.
- 5** No forceu l'animal a avançar en moments de pànic, per evitar posar en risc la seva seguretat i la de les persones que porta a sobre.
- 6** Cal tenir cura, en les zones on el terra és més moll, d'evitar les relliscades i les caigudes. Si el ruc caigués a terra, ajudeu-lo a aixecar-se, sense fer ús de la força i respectant el seu ritme. Si cal, es pot disminuir la marxa fins a tenir més seguretat.

Organitza:

Ajuntament
de Berga

JUNTA
CONSERVADORA
D'ELS ELOIS

Col·labora:

